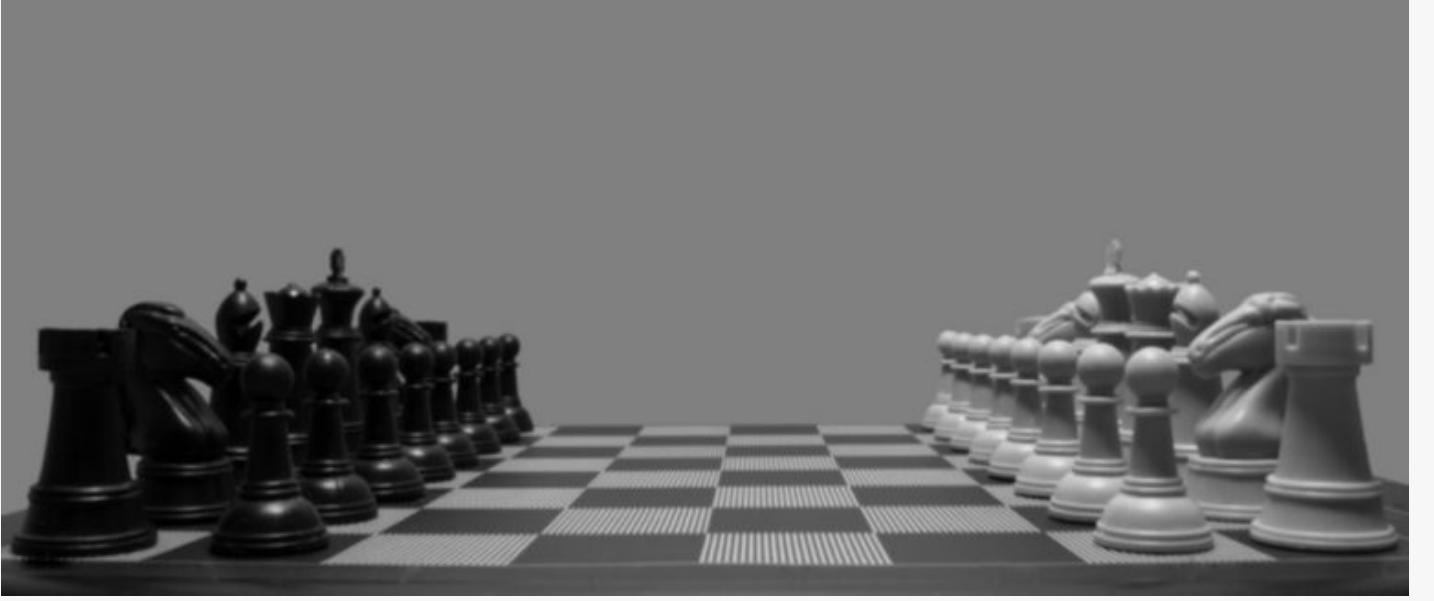

Şaki kim, Said kim?

Yirmi altıncı âyet-i kerimede işâret edilen ŞAKİ ve SAİD'den maksad kim veya kimlerdir?

Bir de bu âyet-i kerimenin devamı olan âyetlere de bakıyoruz bizi hayrete ve ibrete sevk edercesine “şaku” ve “suidu” ile çoğullarının dahi zikredilerek, açıkça ŞAKİ ve tabilerinin ebedî Cehennemde, SAİD ve tabilerinin de ebedî Cennette oldukları çok açık ifade edilmektedir. Bu sarahata rağmen bunları merak etmemek elimden gelmedi. Aksine bu lâkaydlığı değil İslâmlıkla, insanlıkla dahi bağdaştıramayıp taharriye başladım. Hani “His yok heyecan yok leş mi kesildin, / Hayret veriyorsun bana sen böyle değildin” sözü var ya! İster istemez onu hatırlıyorum. Çünkü bu mutluluk ve mutsuzluk meselesi insanlığın en önemli hadisesidir. Basit bir filozofun üstelik çürütülmüş saçma nazariyelerine ömürlerini harcayan müflislerin, Kâinat Sultanı'nın sözüne kulak asmaması hangi izân, insaf ve hekpereslikle bağdaşır? En azından iman, vicdan ve izânı olanların düşünmesi lâzımdır diye, bu mühim eşhası anlamaya ve deşifre etmeye çalışıyorum.

Bu meseleyi taharri-i hakikat meyelanı ve heyecanı ile anlatmak için gayret bizden tevfiğ ve muvaffakiyet Rabbi Rahimimizdendir.

Bakalım karşımıza kim ve kimler çıkıyor?

KELİMELERİN ETİMOLOJİSİ

Önce bu kelimelerin etimolojisinden başlayalım: İlk kelime olan şaki ve şekâvet; “bedbahtlık, bereketsizlik, yümünsüzlük, nasipsizlik ve huzursuzluk” gibi anlamlara gelir. Bunun zıddı olan sâid ve saadet ise; “kısmetli olan, bereketli, mutlu ve huzurlu olmak” manalarını ihtiva ettiği gibi Said de; “Mes’ud, bahtiyar, bereketli, huzurlu ve mutlu” anlamlarına gelir. Zaten bugün bütün insanlığın gaye ve hayali de, bu mutluluklar ve saadetler değil midir?

Âyetlerin bağlamına baktığımızda; şekâvetin terim olarak, en genel ifâdesiyle “kişiyi Cehennemlik eden şeyler”, Saadetin ise; “kişiyi Cennetlik eden şeyler” anlamına geldiği aşikârdır. Buna göre de ŞAKİ “Cehennemlik şeyleri yapan kişi”, SAİD ise; “Cennetlik işleri yapan zat” demektir.

İster kelimelerin kök anlamlarından hareketle şekâvet ve saadet, isterse bunların öznel durumunu ifâde eden ŞAKİ ve SAİD kelimelerini kullanalım, sonuçta Kur’ân’a ve onun müfessiri olan Resul-i Ekrem’in (asm) hadislerine baktığımızda neyin veya nelerin kişileri Cehennemlik yapacağı bellidir. Buradan hareketle şekâvet’i “kürfür ve isyan içinde olmak”, saâdet’i de “ iman, ihlâs ve saadet içinde bulunmak” diye işaretleyebiliriz. Meseleyi biraz daha muşahhaslaştıracak olursak şöyle bir liste de çıkarabiliriz.

Kürfür şekâvettir, iman saadettir. İnkâr şekâvettir, inanç saadettir.

İsyân şekâvettir, itaat saadettir. Gaflet şekâvettir, tefekkür saadettir.

Riya şekâvettir, ihlâs saadettir. Fısk şekâvettir, takva saadettir.

Dalâlet şekâvettir, hidâyet saadettir. Deccalizm şekâvettir, Mehdiyet saadettir.

İstibdat şekâvettir, hürriyet saadettir.

Zulüm şekâvettir, adalet saadettir gibi çok uzun bir liste çıkarılabilir. Gerçi bunların hepsi âyet ve hadislerle sabittir, ancak bir kaç âyeti kerimeyi de mealen verelim. Meselâ "Allah'ın mescidlerinde O'nun isminin anılmasını engelleyen ve ibadet yerlerinin harap olmasına çalışandan daha zalim kim olabilir? (Bakara 114)

Demek Allah'ın mescidlerinden men edenler en büyük zalim olduğuna göre aynı zamanda en büyük "şaki" demektir. Böylece o mekânlara cemaat oluşturan ve türevlerinden olan medreseleri ona mümasil Besmeleyi ve Allah demeyi dahi yasak edenler de, şakiliğin baş köşesine oturmuş oluyorlar. Bu takdirde onlarla mücâdele eden veya edenlerde gerçek saadet sarayı Cennetlerde olacaklar demektir.

Bir mü'mine göre bunlar ayan beyan olduğu halde bu aymazlık ve vurdum duymazlığın sebepleri de ayrı ve çok önemli bir araştırma konusudur. Bu vesileyle bir ip ucu verebilmek için Besmeleyi yasak etmenin sonucunun da ŞAKİ ve Saidlikle ilgili olduğuna Hz. Ali'den mervi "Besmelenin hitamında Mehdi çıkar" ihbârî gaybisini ifade etmek isterim. Bunun makbul insanlarca uzun yorumları vardır, fakat makalemizin boyutunu aşacağı için mevzumuzla direkt ilgili olan birisini aktarayım "Demek Mehdiden önce Besmele yasak edilip adeta bu iş bitti diye sonu ilân edilecek, Mehdi ise bütün zorluklara ve devlet gücüne rağmen Besmeleyi yeniden ihya edecek" demektir. Eğer böyle bir olay oldu ise gerçek bir ŞAKİ ve SAİD olayı yaşanmış olur, yoksa beklenilir. Bir diğer yorumda Besmelenin harf sayısı 19'dur, dolayısıyla Mehdi 19. Y.Y. sonunda diyenlerde olmuştur ve aslında ikisi de, aynı kapıya çıkar.

Elbette bu vadiye çok şeyler söylenebilir, ancak biz yine bazı şaki ve saidler'e dikkat çekmeye devam edelim, ta ki dost ve düşmanımızı iyi belleyelim ki, "mü'minin mü'mine en büyük hediyesi hikmetli bir söz söylemesidir."

ŞAKİ VE SAİDLERİN LİSTESİ

Bu kelimeleri biraz daha analiz edersek mastar formundan çıkarıp isim (fail) formuna aktararak kâfir şâkidir, mü'min sâiddir. Gafil şâkidir, zakir saiddir.

Bir de bu tabirleri ferdi hayatımızdan toplum hayatına aktarıp düşünebiliriz. Bu bağlamda söz gelimi, ehli küfür şâkidir, ehli iman Sâiddir. Gayrı müslimler şâkidir, Müslümanlar said'dir. Diğer bir ifâdeyle; vahiyfiz felsefe şâki ve şekâvettir, Nübüvvet silsilesi saadettir saiddir. Haliyle Nemrut ve Firavun şâkidirler, Hz. İbrahim ve Hz. Musa saidlerden olup bu iki silsilenin temsilci ve savunucuları da aynı şekilde şaki ve Saiddirler. Âlem-i İslâm döneminde ise Fahri Cihan Efendimiz (asm) en baş SAİD, takip edenler ise saidlerdir, haliyle karşısında olanların ŞAKİ oldukları da, şüpheden varestedir.

İsterseniz listeyi uzatmak yerine şu genel ifadenin altını çizelim:

Küfür ve şirk şekâvet, iman ve tevhid saadet olduğuna göre küfür ve şirkin bütün ekolleri, temsilcileri şâkidir; iman ve tevhidin bütün ekol ve temsilcileri de saiddir. Zâten âyeti kerimede de "Haberiniz olsun kalpler ancak Allah'a zikirle tatmin olur..." (Rad, 27-28) buyruluyor.

Böylece daha çok işin tarihi cephesini ifade etmeye çalıştık, içinde yaşadığımız ahir zamanı baz aldığımızda materyalizm, ateizm, deizm, determinizm, agnostisizm ve pozitivizm gibi bütün küfrî ya da şirkî akımlar ve bunlara bağlı izmler şekâvet ve bunların temsilcileri de şakidir. Yani bütün izmler yalancı (plastik) memeler gibidir, avutur uyutur, fakat asla doyurmaz. Mensupları eninde sonunda illa feryad-ı figan edeceklerdir. Burada olmazsa orada muhakkaktır. Zira Bediüzzaman "Bu dünyadan zâlim izzetinde, mazlum ise zilletinde gidiyor elbette bir mahkeme-i kübraya bırakılıyor" demiştir, bunun hiç kaçarı yoktur. Haliyle imanî ve itikadî ekoller ve temsilcileri de sözüyle özü, imanı ile ameli bir olmak kaydıyla saiddirler. Daha spesifik tabiriyle ifade etmek gerekirse gayrı müslimler, dünyada "reddi uluhiyet" cereyanları

yani deccaliyet ve süfyanîyet şekâvet, bunların temsilcileri “şâki”, İslâm dünyasındaki “Şeriat-ı garra” ve o cereyanları zir ü zeber eden ve bu asırda şeriat-ı garrayı ihyaya çalışan “saidiyet”i temsil edenler de saiddirler.

TOPLUM AÇISINDAN ŞAKİ VE SAİDLER

Sonuç olarak ahir zamanda tahkiki iman dersi veren, insanları Kur’ân ve Sünnete dâvet eden Risale-i Nur saadettir, bunun tercümanı olan Üstad Hz. hem ismen hem de vasfen Saiddir. “Fazilet odur ki düşmanları dahi tasdike mecbur kalsın” kaidesine uygun olarak dahi dost ve düşmanlarının ittifakiyle bi hakkın Bediüzzaman Said Nursî’dir. Bu zat ve talebelerinin karşısında olmak ise şekâvet ve şâkiliktir.

Evet iman hem nurdur hem kuvvettir ve hem de saadettir. Ve bu asırda bu yolları Risale-i Nur’dan daha cazib ve etkili bir şekilde isbat eden bir eseri tarihî beşer kaydetmemiştir ve halende mevcut değildir, itikadımızca da kıyamete kadar olmayacaktır, aksini iddia edenlere hodri meydan diyoruz!

Meselâ: İkinci Söz’de; küfür ya da fisk mensupları; varlıkları abes ve olayları tesadüfi bir şekilde yorumlayıp hayatı anlamsız ve “çekilmez” kıldığı, buna karşı Rahim ve Hakim bir yaratıcıya iman etmenin kişiye nasıl bir güven ve saadet kazandırdığı anlatıldıktan sonra “Demek iman bir manevî ve ebedî Cennet çekirdeğini taşıyor. Küfür ise manevî bir zakkum-u Cehennem tohumu saklıyor” diyerek imanın dünyada da bir saadet vesilesi olduğunu temsil vesilesiyle çok net olarak ortaya koymaktadır. Demek Risaleler sadece Allah’a iman temelinde değil, imanın bütün erkânında yani imanın diğer şartlarında da nasıl saadet olduğunu en doğru şekilde temellendirmelerle isbat etmektedir. Yani cerh edilemez, berahini katı’ı ile imanın bütün erkânını isbat etmektedir.

Yine ilgili âyete dönersek; söz konusu âyetin zâhiri anlamı bakımından, hesap sonrasında insanların şaki ve said yani Cehennemlik ve Cennetlik olarak iki gurup olacağını ifade ediyor. Bu âyet aynı zamanda -zahiri anlamı asla inkâr edilmeksizin- batınî, gaybî, işârî vechesi bakımından tarih boyunca insanları şekâvet-i ebediyeden kurtarıp, saadeti ebediyeye vesile olarak “İslâma çağırın” bütün kişi ve çevrelere işâret etmekte ve bunların temsilcilerini de “said” olarak ifade etmektedir. Bunlara karşı çıkanları da “şaki” olarak nitelendirmektedir. Elbette bunun hadisi şerifin sarahatıyla her asırda temsilcisi olduğu gibi ahir zamanda ismiyle müsemma “Ekabir bezmi ahirde gelir” kabilinden bir zat olacaktır ki ona “İnnessaide leman çünnübel fiten...” “Said fitnelerden korunmuştur, o sakalsız Saiddir” diye işâret edilmiştir. (Kütüb-ü Sitte ve Tac tercümesinden bakılabilir.) ve ona âmirdir. Bu dahi bir sarahattir.

Netice olarak, ahirette şakilerden değil de Sâidlerden olmak için hayatımızı iman ile hayatlandırmak, feraiz ile “zinlendirmek”, günahlardan kaçınarak “muhafaza etmek” zorundayız. Bunun için bize düşen ilgili âyetlerde işareten ya da remzen teşvik yapıldığı üzere ismen de said olan müellif tarafından kaleme alınan ve hakikî Kur’ân tefsirleri olan Risale-i Nur’a sarılmak, onun dairesi içinde bulunmaya çalışmaktır.

RİSALE-İ NUR’A SARILMAK

Üstad Hazretleri’nin Sikke-i Tasdik-ı Gaybi 26. âyet bağlamında zikrettiği işâret de bu bağlamda bir terğib ve teşvik mahiyetindedir. İnsanları imana, amele ve ihlâsa dâvet eden Risale-i Nur’a -bilerek- hücum etmek, insanların istifadesini kırmaya çalışmak -maazallah- kelimenin tam anlamıyla “şekâvet” olup bunu yapan ne maksadla olursa olsun şakidir. Şâyet akli sıra dini himaye niyeti olsa da, sadık-ı ahmaktır, aduvvü dinden daha muzırdır.

Sonuç olarak Risale-i Nurlar bu devrin “el emr-i bi’l-ma’ruf ve nehy-i ani’lmünkeri”dir. Vahyin ferdi ve içtimaî (toplumsal) düzeyde hayata yansımalarıdır. Şe’âir’i İslâmiyenin de gereğidir. Risale-i Nurlar aynı zamanda imanın amele yansımalarının ihlâsla şekillenmesidir. Tarihi beşer; ibâdetlerin arka planını bu derece vukufiyetle açıklayan bir eser kaydetmemiştir. Hatta ebced ve cifir ile de bu isimler malûm olup, şâkilik ve saidlik naslarla sabittir.

Demek teferruatı bir tarafa bırakırsak işin özü inanmak ve inanmamaktır. Eğer bir kimse inancının madlül ve muhtevasını isâbetle tayin edemezse o dahi aldanmışlardan olabilir. Hem tarih hemde günümüz bunun şahitleriyle doludur.

Allah (cc) bizi bütün şakilerden ve şekâvetlerden muhafaza ederek Said ve saadetlere mazhar eyleyip saadet-i darayn’e vasıl etsin. Emin!

